

BU YİRMİDOKUZUNCU SÖZ
(BEKA-İ RUH VE MELAIKE VE HAŞRE DAİRDİR)
BÖLÜMÜ BEDİÜZZAMAN SAİD NURSİ TARAFINDAN
YAZILAN VE ENVAR NEŞRİYAT TARAFINDAN
PDF HALİNE GETİRİLMİŞ OLAN
RİSALE-İ NUR KÜLLİYATININ
SÖZLER KİTABINDAN ALINMIŞTIR

Yirmidokuzuncu Söz

Beka-i Ruh Ve Melaike Ve Haşre Dairdir.

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
تَنْزَلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ قُلُوبُ الرُّوحِ مِنْ أَمْرِ رَبِّي

[Şu Makam, İki Maksad-ı Esas İle Bir Mukaddimedden İbarettir.]
Mukaddime

Melaike ve ruhaniyatın vücudu, insan ve hayvanların vücudu kadar kat'îdir, denilebilir. Evet, Onbeşinci Söz'ün Birinci Basamağında beyan edildiği gibi: Hakikat kat'iyen iktiza eder ve hikmet yakînen ister ki; zemin gibi, semavatın dahi sekeneleri bulunsun ve zîşuur sekeneleri olsun ve o sekeneler, o semavata münasib bulunsun. Şeriatın lisanında, pekçok muhtelif-ül cins olan o sekenelere melaike ve ruhaniyat tesmiye edilir. Evet, hakikat böyle iktiza eder. Zira şu zeminimiz, semaya nisbeten küçüklüğü ve hakaretiyle beraber zîşuur mahluklarla doldurulması, arasına boşaltıp yeniden yeni zîşuurlarla şenlendirilmesi işaret eder belki tasrih eder ki: Şu muhteşem burçlar sahibi olan müzeyyen kasırlar misali olan semavat dahi, nur-u vücudun nuru olan zîhayat ve zîhayatın ziyası olan zîşuur ve zevil-idrak mahluklarla elbette doludur. O mahluklar dahi, ins ve cin gibi, şu saray-ı âlemin seyircileri ve şu kâinat kitabının mütalaacıları ve şu saltanat-ı rububiyetin dellâllarıdır.

---sh:»(S:505) ↓ -----

Küllî ve umumî ubudiyetleri ile kâinatın büyük ve küllî mevcudatın tesbihatlarını temsil ediyorlar. Evet şu kâinatın keyfiyatı, onların vücudlarını gösteriyor. Çünkü kâinatı hadd ü hesaba gelmeyen dakik san'atlı tezyinat ve o manidar mehasin ile ve hikmetdar nukuş ile süslendirip tezyin etmesi; bilbedahe ona göre mütefekkir ve istihsan edicilerin ve mütehayyir takdir edicilerin enzarını ister, vücudlarını talep eder. Evet nasılkı hüsün elbette bir âşık ister, taam ise aç olana verilir. Öyle ise, şu nihayetsiz hüsn-ü san'at içinde gıda-yı ervah ve kut-u kulûb; elbette melaike ve ruhanîlere bakar, gösterir. Madem bu nihayetsiz tezyinat, nihayetsiz bir vazife-i tefekkür ve ubudiyet ister. Halbuki ins ve cin, şu nihayetsiz vazifeye, şu hikmetli nezarete, şu vüs'atlı ubudiyete karşı, milyondan ancak birisini yapabilir. Demek bu nihayetsiz ve çok mütenevvi olan şu vezâif ve ibadete, nihayetsiz melaike enva'ları, ruhaniyat ecnasları lâzımdır ki, şu mescid-i kebir-i âlemi saflarıyla doldurup şenlendirsin. Evet şu kâinatın herbir cihetinde, herbir dairesinde, ruhaniyat ve melaikelerden birer taife, birer vazife-i ubudiyetle muvazzaf olarak bulunurlar. Bazı rivayat-ı ehadîsiyenin işaretleriyle ve şu intizam-ı âlemin hikmetiyle denilebilir ki: Bir kısım ecsam-ı camide-i seyyare -yıldızlar seyyaratından tut, tâ yağmur kataratına kadar- bir kısım melaikenin sefine ve merakibidirler. O melaikeler, bu seyyarelere izn-i İlahî ile binerler, âlem-i şehadeti seyredip gezerler ve o merkeblerinin tesbihatını temsil ederler.

Hem denilebilir: Bir kısım hayatdar ecsam, -bir hadîs-i şerifte "Ehl-i Cennet ruhları, berzah âleminde yeşil kuşların cevflerine girerler ve Cennet'te gezerler" diye işaret ettiği **طُيُورٌ خَضِرٌ** tesmiye edilen

Cennet kuşlarından tut, tâ sineklere kadar- bir cins ervahın tayyareleridir. Onlar bunların içine emr-i Hak'la girerler, âlem-i cismaniyatı seyredip, o hayatdar cesedlerdeki göz, kulak gibi duyguları ile, âlem-i cismanîdeki mu'cizat-ı fitratı temaşa ediyorlar. Tesbihat-ı mahsusalarını edâ ediyorlar. İşte nasıl hakikat böyle iktiza ediyor, hikmet dahi aynen öyle iktiza eyliyor. Çünkü şu kesafetli ve ruha münasebeti az olan topraktan ve şu küduretli ve nur-u hayata münasebeti pek cüz'î olan sudan, mütemadiyen hummalı bir faaliyetle, letafetli hayatı ve nuraniyetli zevil-idraki halkeden Fâtır-ı Hakîm, elbette ruha çok lâyık ve hayata çok münasib, şu nur denizinden ve hattâ şu zulmet bahrinden, şu havadan, şu elektrik gibi sair madde-i latifeden bir kısım zîşuur mahlukları vardır. Hem pekçok kesretli olarak vardır.

Birinci Maksad

Melaikenin Tasdiki İmanın Bir Rükündür. Şu Maksadda Dört Nükte-i Esasiye Vardır.

Birinci Esas

Vücudun kemali, hayat iledir. Belki vücudun hakikî vücudu, hayat iledir. Hayat, vücudun nurudur. Şuur, hayatın ziyasıdır. Hayat, herşeyin başıdır ve esasıdır. Hayat, herşeyi herbir zîhayat olan şeye mal eder. Bir şeyi, bütün eşyaya mâlik hükmüne geçirir. Hayat ile bir şey-i zîhayat diyebilir ki: "Şu bütün eşya, malımdır. Dünya, hanemdir. Kâinat mâlikim tarafından verilmiş bir mülkümdür." Nasılki ziya ecsamın görülmesine sebebdir ve renklerin -bir kavle göre- sebeb-i vücududur. Öyle de: Hayat dahi, mevcudatın keşşafıdır. Keyfiyatın tahakkukuna sebebdir. Hem cüz'î bir cüz'ü, küll ve küllî hükmüne getirir. Ve küllî şeyleri bir cüz'e sığıştırmaya sebebdir. Ve hadsiz eşyayı, iştirak ve ittihad ettirip bir vahdete medar, bir ruha mazhar yapmak gibi, kemalât-ı vücudun umumuna sebebdir. Hattâ hayat, kesret tabakatında bir çeşit tecelli-i vahdettir ve kesrette ehadiyetin bir âyinesidir. Bak hayatsız bir cisim, büyük bir dağ dahi olsa yetimdir, garibdir, yalnızdır. Münasebeti yalnız oturduğu mekân ile ve ona karışan şeyler ile vardır. Başka kâinatta ne varsa, o dağa nisbeten madumdur. Çünkü ne hayatı var ki, hayat ile alâkadar olsun; ne şuuru var ki, taalluk etsin. Şimdi bak küçük bir cisme, meselâ balarısına. Hayat ona girdiği anda, bütün kâinatla öyle münasebet tesis eder ki, bütün kâinatla, hususan zeminin çiçekleriyle ve nebatatları ile, öyle bir ticaret akdeder ki, diyebilir: "Şu arz, benim bahçemdir, ticarethanemdir."

İşte zîhayattaki meşhur havass-ı zahire ve bâtına duygularından başka, gayr-ı meş'ur saika ve şaika hisleriyle beraber o arı, dünyanın ekser enva'ıyla ihtisas ve ünsiyet ve mübadele ve tasarrufa sahib olur. İşte en küçük zîhayatta hayat böyle tesirini gösterse, elbette hayat tabaka-i insaniye olan en yüksek mertebeye çıktıkça, öyle bir inbisat ve inkişaf ve tenevvür eder ki; hayatın ziyası olan şuur ile, akıl ile bir insan kendi hanesindeki odalarda gezdiği gibi, o zîhayat kendi aklı ile avalim-i ulviyede ve ruhiyede ve cismaniyede gezer. Yani, o zîşuur ve zîhayat manen o âlemlere misafir gittiği gibi, o âlemler dahi o zîşuurun mir'at-ı ruhuna misafir olup, irtisam ve temessül ile geliyorlar.

Hayat, Zât-ı Zülcelal'in en parlak bir bürhan-ı vahdeti ve en büyük bir

---sh:»(S:507) ↓ -----

maden-i nimeti ve en latif bir tecelli-i merhameti ve en hafî ve bilinmez bir nakş-ı nezih-i san'atıdır. Evet, hafî ve dakiktir. Çünkü enva'-ı hayatın en ednası olan hayat-ı nebat ve o hayat-ı nebatın en birinci derecesi olan çekirdekteki ukde-i hayatiyenin tenebbühü, yani uyanıp açılarak neşv ü nema bulması, o derece zahir ve kesrette ve mebzuliyette, ülfet içinde, zaman-ı Âdem'den beri hikmet-i beşeriyenin nazarında gizli kalmıştır. Hakikatı, hakikî olarak beşerin akli ile keşfedilmemiş. Hem hayat, o kadar nezih ve temizdir ki; iki vechi, yani mülk ve melekûtiyet vecihleri temizdir, pâktır, şeffaftır. Dest-i kudret, esbabın perdesini vaz'etmeyerek, doğrudan doğruya mübaşeret ediyor. Fakat, sair şeylerdeki umûr-u hasiseye ve kudretin izzetine uygun gelmeyen nâpâk keyfiyat-ı zahiriye menşe' olmak için esbab-ı zahiriye perde etmiştir.

ELHASIL: Denilebilir ki; hayat olmazsa vücud vücud değildir, ademden farkı olmaz. Hayat, ruhun zıyasıdır. Şuur, hayatın nurudur. Mademki hayat ve şuur, bu kadar ehemmiyetlidirler. Ve madem şu âlemde bilmüşahede bir intizam-ı kâmil-i ekmel vardır. Ve şu kâinata bir itkan-ı muhkem, bir insicam-ı ahkem görünüyor. Madem şu biçare perişan küremiz, sergerdan zeminimiz, bu kadar hadd ü hesaba gelmez zevil-hayat ile, zevil-ervah ile ve zevil-idrak ile dolmuştur. Elbette sadık bir hads ile ve kat'î bir yakîn ile hükmolunur ki; şu kusûr-u semaviye ve şu büruc-u samiyenin dahi kendilerine münasib zîhayat, zîşuur sekeneleri vardır. Balık suda yaşadığı gibi, güneşin ateşinde dahi o nurani sekeneler bulunur. Nâr nuru yakmaz, belki ateş ışığa meded verir. Madem kudret-i ezeliye bilmüşahede en âdi maddelerden, en kesif unsurlardan hadsiz zîhayat ve zîruhu halkeder ve gayet ehemmiyetle madde-i kesifeyi, hayat vasıtasıyla madde-i latifeye çevirir ve nur-u hayatı herşeyde kesretle serpiyor ve şuur zıyasıyla ekser şeyleri yıldızlıyor. Elbette o Kadîr-i Hakîm bu kusursuz kudretiyle, bu noksansız hikmetiyle; nur gibi, esîr gibi ruha yakın ve münasib olan sair seyyalat-ı latife maddeleri ihmal edip hayatsız bırakmaz, camid bırakmaz, şuursuz bırakmaz. Belki madde-i nurdan, hattâ zulmetten, hattâ esîr maddesinden, hattâ manalardan, hattâ havadan, hattâ kelimelerden zîhayat, zîşuuru kesretle halkeder ki; hayvanatın pekçok muhtelif ecnasları gibi pekçok muhtelif ruhanî mahlukları, o seyyalat-ı latife maddelerinden halkeder. Onların bir kısmı melaike, bir kısmı da ruhanî ve cin ecnaslarıdır. Melaikelelerin ve ruhanîlerin kesretle vücudlarını kabul etmek ne derece hakikat ve bedihî ve makul olduğunu ve Kur'anın beyan ettiği gibi onları kabul etmeyen, ne derece hilaf-ı hakikat ve hilaf-ı hikmet bir hurafe, bir dalalet, bir hezeyan, bir divanelik olduğunu şu temsile bak, gör:

---sh:»(S:508) ↓ -----

İki adam; biri bedevi, vahşi; biri medenî, akli başında olarak arkadaş olup İstanbul gibi haşmetli bir şehre gidiyorlar. O medenî muhteşem şehrin uzak bir köşesinde pis, perişan, küçük bir haneye, bir fabrikaya rastgeliyorlar. Görüyorlar ki, o hane; amele, sefil, miskin adamlarla doludur. Acib bir fabrika içinde çalışıyorlar. O hanenin etrafı da zîruh ve zîhayatlarla doludur. Fakat onların medar-ı taayyüşü ve hususî şerait-i hayatiyeleri vardır ki, onların bir kısmı âkil-ün nebattır, yalnız nebatat ile yaşıyorlar. Diğer bir kısmı âkil-üs semektir, balıktan başka bir şey yemiyorlar. O iki adam, bu hali görüyorlar. Sonra bakıyorlar ki, uzakta binler müzeyyen saraylar, âlî kasırlar görünüyor. O sarayların ortalarında geniş tezgâhlar ve vüs'atlı meydanlar vardır. O iki adam, uzaklık sebebiyle veyahut göz zaflığıyla veya o sarayın sekenelerinin gizlenmesi sebebiyle; o sarayın sekeneleri, o iki adama görünmüyorlar. Hem şu perişan hanedeki şerait-i hayatiye, o saraylarda bulunmuyor. O vahşi bedevi, hiç şehir görmemiş adam, bu esbaba binaen görünmediklerinden ve buradaki şerait-i hayat orada bulunmadığından der: "O saraylar sekenelerden hâlîdir, boştur, zîruh içinde yoktur." der, vahşetin en ahmakça bir hezeyanını yapar. İkinci adam der ki: "Ey bedbaht, şu hakir, küçük haneyi görüyorsun ki, zîruh ile, amelelerle doldurulmuş ve biri var ki, bunları her vakit tazelandiriyor, istihdam ediyor. Bak, bu hane etrafında boş bir yer yoktur. Zîhayat ve zîruh ile doldurulmuştur. Acaba hiç mümkün müdür ki: Şu uzakta bize görünen şu muntazam şehrin, şu hikmetli tezyinatın, şu san'atlı sarayların onlara münasib âlî sekeneleri bulunmasın? Elbette o saraylar, umumen doludur ve onlarda yaşayanlara göre başka şerait-i hayatiyeleri var. Evet, ot yerine belki börek yerler; balık yerine baklava yiyebilirler. Uzaklık sebebiyle veyahut gözünün kabiliyetsizliği veya onların gizlenmekliği ile sana görünmemeleri, onların olmamalarına hiçbir vakit delil olamaz. Adem-i rü'yet, adem-i vücuda delalet etmez. Görünmemek, olmamağa hüccet olamaz.

İşte şu temsil gibi, ecram-ı ulviye ve ecsam-ı seyyare içinde küre-i arzın hakaret ve kesafeti ile beraber bu kadar hadsiz zîruhların, zîşuurların vatanı olması ve en hasis ve en müteaffin cüz'leri dahi, birer menba-ı hayat kesilmesi, birer mahşer-i huveynat olması, bizzarure ve bilbedahe ve bittarîk-ıl evlâ ve bilhads-is sadık ve bilyakîn-il kat'î delalet eder, şehadet eyler, ilân eder ki: Şu nihayetsiz feza-yı âlem ve şu muhteşem semavat, burçlarıyla, yıldızlarıyla zîşuur, zîhayat, zîruhlarla doludur. Nârdan, nurdan, ateşten, ışıktan, zulmetten, havadan, savttan, rayihadan, kelimattan, esîrden ve hattâ elektrikten ve sair seyyalât-ı latifeden halk olunan o zîhayat ve o zîruhlara ve o zîşuurlara, Şeriat-ı Garra-yı Muhammediye (Aleyhissalâtü Vesselâm), Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan, "Melaike ve cânn ve ruhaniyattır" der, tesmiye eder.

---sh:»(S:509) ↓ -----

Melaikenin ise, ecsamın muhtelif cinsleri gibi, cinsleri muhtelifdir. Evet, elbette bir katre yağmura müekkel olan melek, şemse müekkel meleğin cinsinden değildir. Cin ve ruhaniyat dahi, onların da pekçok ecnas-ı muhtelifeleri vardır.

Şu nükte-i esasiyenin hâtimesi: Bittecrübe, madde asıl değil ki, vücud ona müsahhar kalsın ve tabi olsun. Belki madde, bir mana ile kaimdir. İşte o mana, hayattır, ruhtur. Hem bilmüşahede madde, mahdum değil ki herşey ona irca' edilsin. Belki hâdimdir, bir hakikatın tekemmülüne hizmet eder. O hakikat, hayattır. O hakikatın esası da ruhtur. Bilbedahe madde hâkim değil ki, ona müracaat edilsin, kemalât ondan istenilsin. Belki mahkûmdur, bir esasın hükmüne bakar, onun gösterdiği yollar ile hareket eder. İşte o esas; hayattır, ruhtur, şuurdur. Hem bizzarure madde lüb değil, esas değil, müstekar değil ki, işler ve kemalât ona takılsın, ona bina edilsin; belki yarıлмаға, erimeğe, yırtılмаға müheyya bir kışırır, bir kabuktur ve köpüktür ve bir surettir. Görülmüyor mu ki: Gözle görülmeyen hurdebînî bir hayvanın ne kadar keskin duyguları var ki, arkadaşının sesini işitir, rızkını görür, gayet hassas ve keskin hisleri vardır. Şu hal gösteriyor ki; maddenin küçülüp inceleşmesi nisbetinde âsâr-ı hayat tezayüd ediyor, nur-u ruh teşeddüd ediyor. Güya madde inceleştikçe, bizim maddiyatımızdan uzaklaştıkça ruh âlemine, hayat âlemine, şuur âlemine yaklaşıyor gibi hararet-i ruh, nur-u hayat daha şiddetli tecelli ediyor. İşte hiç mümkün müdür ki: Bu madde perdesinde bu kadar hayat ve şuur ve ruhun tereşşuhatı bulunsun; o perde altında olan âlem-i bâtın, zîruh ve zîşuurlarla dolu olmasın. Hiç mümkün müdür ki: Şu maddiyat ve âlem-i şehadetteki mananın ve ruhun ve hayatın ve hakikatın şu hadsiz tereşşuhatı ve lemaat ve semeratının menabii, yalnız maddeye ve maddenin hareketine irca' edilip izah edilsin. Hâşâ ve kat'â ve aslâ! Bu hadsiz tereşşuhat ve lemaat gösteriyor ki: Şu âlem-i maddiyat ve şehadet ise, âlem-i melekût ve ervah üstünde serpilmiş tenteneli bir perdedir.

İkinci Esas

Melaikenin vücuduna ve ruhanîlerin sübutuna ve hakikatlerinin vücuduna bir icma'-ı manevî ile -tabirde ihtilaflarıyla beraber- bütün ehl-i akıl ve ehl-i nakil, bilerek bilmeyerek ittifak etmişler denilebilir. Hattâ maddiyatta çok ileri giden hükema-yı İşrakîyyunun Meşaiyyun kısmı, melaikenin manasını inkâr etmeyerek "Her bir nev'in bir mahiyet-i mücerrede-i ruhaniyeleri vardır" derler. Melaikeyi öyle tabir ediyorlar. Eski hükemanın İşrakîyyun kısmı dahi melaikenin manasında kabule

---sh:»(S:510) ↓ -----

muztar kalarak, yalnız yanlış olarak "Ukûl-ü Aşere ve Erbab-ül Enva" diye isim vermişler. Bütün ehl-i edyan "melek-ül cibâl, melek-ül bihar, melek-ül emtar" gibi her nev'e göre birer melek-i müekkel, vahyin ilhamı ve irşadı ile bulunduğunu kabul ederek o namlarla tesmiye ediyorlar. Hattâ akılları gözlerine inmiş ve insaniyetten cemadat derecesine manen sukut etmiş olan Maddiyyun ve Tabiiyyun dahi, melaikenin manasını inkâr edemeyerek (Haşiye) "Kuva-yı Sâriye" namıyla bir cihette kabule mecbur olmuşlar.

Ey melaike ve ruhaniyatın kabulünde tereddüd gösteren bîçare adam! Neye istinad ediyorsun? Hangi hakikata güveniyorsun ki; bütün ehl-i akıl, bilerek bilmeyerek melaikenin manasının sübutuna ve tahakkukuna ve ruhanîlerin tahakkukları hakkında ittifaklarına karşı geliyorsun, kabul etmiyorsun? Mademki Birinci Esas'ta isbat edildiği gibi; hayat mevcudatın keşşafıdır, belki neticesidir, zübdesidir. Bütün ehl-i akıl, mana-yı melaikenin kabulünde manen müttefiktirler ve şu zeminimiz, bu kadar zîhayat ve zîruhlarla şenlendirilmiştir. Şu halde hiç mümkün olur mu ki: Şu feza-yı vesîa sekenelerden, şu semavat-ı latife mutavattininden hâlî kalsın. Hiç hatırına gelmesin ki: Şu hilkatte cari olan namuslar, kanunlar kâinatın hayatdar olmasına kâfi gelir. Çünkü o cereyan eden namuslar, şu hükmeden kanunlar; itibarî emirlerdir, vehmî düsturlardır, ademî sayılır. Onları temsil edecek, onları gösterecek, onların dizginlerini ellerinde tutacak melaike denilen ibadullah olmazsa; o namuslara, o kanunlara bir vücud taayyün edemez. Bir hüviyet teşahhus edemez. Bir hakikat-ı hariciye olamaz. Halbuki hayat, bir hakikat-ı hariciyedir. Vehmî bir emr, hakikat-ı hariciyeyi yüklenemez.

ELHASIL: Madem ehl-i hikmetle ehl-i din ve ashab-ı akıl ve nakil manen ittifak etmişler ki: Mevcudat, şu âlem-i şehadete münhasır değildir. Hem madem zahir olan âlem-i şehadet, camid ve teşekkül-ü ervaha nâmuvafık olduğu halde bu kadar zîruhlarla tezyin edilmiş. Elbette, vücud ona münhasır değildir. Belki daha çok tabakat-ı vücud vardır ki, âlem-i şehadet onlara nisbeten münakkaş bir perdedir. Hem madem denizin balığa nisbeti gibi, ervaha muvafık olan âlem-i gayb ve âlem-i mana, ervahlar ile dolu olmak iktiza eder. Hem madem bütün emirler, mana-yı melaikenin vücuduna şehadet ederler. Elbette bilâşek

(Haşiye): Melaike manasını ve ruhaniyatın hakikatını inkâra mecal bulamamışlar, belki fitratın namuslarından "Kuva-yı Sâriye" diye, "cereyan eden kuvvetler" namını vererek yanlış bir surette tasvir ile bir cihetten tasdikine mecbur kalmışlar. (Ey kendini akıllı zanneden!..)

---sh:»(S:511) ↓ -----

velâ şübhe, melaike vücudlarının ve ruhanî hakikatlarının en güzel sureti ve ukûl-ü selime kabul edecek ve istihsan edecek en makul keyfiyeti odur ki; Kur'an, şerh ve beyan etmiştir. O Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan der ki: "Melaike, ibad-ı mükerremdir. Emre muhalefet etmezler. Ne emrolunsa ona yaparlar. Melaike, ecsam-ı latife-i nuraniyedirler. Muhtelif nevilere münkasımdırlar." Evet nasılkı beşer bir ümmettir, "Kelâm" sıfatından gelen Şeriat-ı İlahiyenin hameleleri, mümessilleri, mütemessilleridir. Öyle de: Melaike dahi muazzam bir ümmettir ki, onların amele kısmı "İrade" sıfatından gelen Şeriat-ı Tekviniyenin hamelesi, mümessili ve mütemessilleridirler. Müessir-i Hakikî olan Kudret-i Fâtıranın ve İrade-i Ezeliyenin emirlerine tabi bir nevi ibadullahtırlar ki; ecram-ı ulviyenin herbiri onların birer mescidi, birer mabedi hükmündedirler.

Üçüncü Esas

Mes'ele-i melaike ve ruhaniyat, o mesailendir ki: Tek bir cüz'ün vücudu ile, bir küllün tahakkuku bilinir. Birtek şahsın rü'yeti ile umum nev'in vücudu malûm olur. Çünkü kim inkâr ederse, külliyyen inkâr eder. Bir tekini kabul eden, o nev'in umumunu kabul etmeye mecburdur. Madem öyledir, işte bak: Görmüyor musun ve işitmiyor musun ki; bütün ehl-i edyan, bütün asırlarda, zaman-ı Âdem'den şimdiye kadar melaikenin vücuduna ve ruhanîlerin tahakkukuna ittifak etmişler ve insanın taifeleri, birbirinden bahsi ve muhaveresi ve rivayeti gibi melaikelerle muhavere edilmesine ve onların müşahedesine ve onlardan rivayet etmesine icma' etmişlerdir. Acaba hiçbir ferd melaikelerden bilbedahe görünmezse, hem bilmüşahede bir şahsın veya müteaddid eşhasın vücudu kat'î bilinmezse, hem onların bilbedahe, bilmüşahede vücudları hissedilmezse, hiç mümkün müdür ki: Böyle bir icma' ve ittifak devam etsin ve böyle müsbet ve vücudî bir emirde ve şuhuda istinad eden bir halde müstemirren ve tevatüren o ittifak devam etsin. Hem hiç mümkün müdür ki: Şu itikad-ı umumînin menşe'i, mebadi-i zaruriye ve bedihî emirler olmasın. Hem hiç mümkün müdür ki: Hakikatsız bir vehim; bütün inkılabat-ı beşeriyede, bütün akaid-i insaniyede istimrar etsin, beka bulsun. Hem hiç mümkün müdür ki: Şu ehl-i edyanın, bu icma'-i azîmin senedi; bir hads-i kat'î olmasın, bir yakîn-i şuhudî olmasın. Hem hiç mümkün müdür ki: O hads-i kat'î, o yakîn-i şuhudî, hadsiz emarelerden ve o emareler, hadsiz müşahadat vakıyalarından ve o müşahadat vakıyaları, şeksiz ve şübhesiz mebadi-i zaruriyeye istinad etmesin. Öyle ise, şu ehl-i edyandaki bu itikadat-ı umumiyenin sebebi ve senedi, tevatür-ü manevî kuvvetini ifade eden pekçok kerrat ile melaike

---sh:»(S:512) ↓ -----

müşahedelerinden ve ruhanîlerin rü'yetlerinden hasıl olan mebadi-i zaruriyedir, esasat-ı kat'iyedir.

Hem hiç mümkün müdür, hiç makul mudur, hiç kabil midir ki: Hayat-ı içtimaiye-i beşeriye semasının güneşleri, yıldızları, ayları hükmünde olan enbiya ve evliya, tevatür suretiyle ve icma'-ı manevî kuvveti ile ihbar ettikleri ve şehadet ettikleri melaike ve ruhaniyatın vücudları ve müşahedeleri, bir şübhe kabul etsin, bir şekke medar olsun. Bahusus onlar şu mes'eledede ehl-i ihtisastırlar. Malûmdur ki; iki ehl-i ihtisas, binler başkasına müreccahtırlar. Hem şu mes'eledede ehl-i isbattırlar. Malûmdur ki; iki ehl-i isbat, binler ehl-i nefy ve inkâra müreccahtırlar. Ve bilhassa kâinat semasında daim parlayan ve hiçbir vakit gurub etmeyen, âlem-i hakikatın Şemsüşşümus'u olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın ihbaratı ve risalet güneşi olan Zât-ı Ahmediye'nin (A.S.M.) şehadati ve müşahedati, hiç kabil midir ki, bir şübhe kabul etsin. Madem tek bir ruhaniyatın vücudu, bir zamanda tahakkuk etse, şu nev'in umumen tahakkukunu gösteriyor. Ve madem şu nev'in vücudu tahakkuk ediyor. Elbette onların suret-i tahakkukunun en ahseni, en makulü, en makbulü; Şeriatın şerhettiği gibidir, Kur'anın gösterdiği gibidir, Sahib-i Mi'rac'ın gördüğü gibidir.

Dördüncü Esas

Şu kâinatın mevcudatına nazar-ı dikkat ile bakılsa görünür ki: Cüz'iyat gibi külliyatın dahi birer şahs-ı manevîsi vardır ki, birer vazife-i külliyesi görünüyor. Onda bir hizmet-i külliye görünüyor. Meselâ: Bir çiçek, kendince bir nakş-ı san'atı gösterip, lisan-ı haliyle esma-i Fâtır'ı zikrettiği gibi; küre-i arz bahçesi dahi, bir çiçek hükmündedir. Gayet muntazam küllî vazife-i tesbihiyesi vardır. Nasılki bir meyve, bir intizam içinde bir ilânatı, tesbihatı ifade ediyor. Öyle de: Koca bir ağacın heyet-i umumiyesiyle gayet muntazam bir vazife-i fitriyesi ve ubudiyeti vardır. Nasıl bir ağaç yaprak, meyve ve çiçeklerinin kelimatı ile bir tesbihatı var. Öyle de: Koca semavat denizi dahi, kelimatı hükmünde olan güneşler, yıldızlar ve ayları ile Fâtır-ı Zülcelaline tesbihat yapar ve Sâni'-i Zülcelaline hamd eder ve hâkeza... Mevcudat-ı hariciyenin herbiri, sureten camid, şuursuz iken, gayet hayatkârane ve şuurdarane vazifeleri ve tesbihatları vardır. Elbette nasıl melaikeler bunların âlem-i melekûtta mümessilidirler, tesbihatlarını ifade ederler; bunlar dahi âlem-i mülk ve âlem-i şehadette o melaikelerin timsalleri, haneleri, mescidleri hükmündedirler. Yirmidördüncü Söz'ün Dördüncü Dalında beyan edildiği gibi; şu saray-ı âlemin Sâni'-i Zülcelal'i, o saray içinde istihdam

---sh:»(S:513) ↓ -----

ettiği dört kısım amelenin birincisi: Melaike ve ruhanîlerdir. Madem nebatat ve cemadat bilmeyerek ve bir bilenin emrinde gayet mühim ücretsiz hidemattadırlar. Ve hayvanat, bir ücret-i cüz'îye mukabilinde bilmeyerek gayet küllî maksadlara hizmet ediyorlar. Ve insan, müeccel ve muaccel iki ücret mukabilinde o Sâni'-i Zülcelal'in makasidini bilerek tevfik-i hareket etmek ve herşeyde nefislerine de bir hisse çıkarmak ve sair hademelere nezaret etmek ile istihdam edilmeleri, bilmüşahede görünüyor. Elbette dördüncü kısım, belki en birinci kısım olan hizmetkârlar, ameleler bulunacaktır. Hem insana benzer ki, o Sâni'-i Zülcelal'in makasid-ı külliyesini bilir bir ubudiyet ile tevfik-i hareket ederler. Hem insanın hilafına olarak hazz-ı nefisten ve cüz'î ücretlerden tecerrüd ederek yalnız Sâni'-i Zülcelal'in nazarı ile, emri ile, teveccühü ile, hesabı ile, namı ile ve kurbiyetiyle ihtisas ile ve intisab ile hasıl ettikleri lezzet ve kemal ve zevk ve saadeti kâfi görüp, hâlisen muhlisen çalışıyorlar. Cinslerine göre kâinattaki mevcudatın enva'ına göre vazife-i ibadetleri tenevvü' ediyor. Bir hükûmetin muhtelif dairelerde, muhtelif vazifedarları gibi, saltanat-ı rububiyet dairelerinde vezaif-i ubudiyeti ve tesbihatı öyle tenevvü' ediyor. Meselâ: Hazret-i Mikâil, yeryüzü tarlasında ekilen masnuat-ı İlahiyeye Cenab-ı Hakk'ın havliyle, kuvvetiyle, hesabıyla, emriyle bir nâzır-ı umumî hükmündedir. (Tabir caizse) umum çiftçi-misal melaikelerin reisidir. Hem Fâtır-ı Zülcelal'in izniyle, emriyle, kuvvetiyle, hikmetiyle umum hayvanatın manevî çobanlarının reisi, büyük bir melek-i müekkelidir. İşte madem şu mevcudat-ı hariciyenin, her birisinin üstünde, birer melek-i müekkel var olmak lâzım gelir. Tâ ki o cismin gösterdiği vezaif-i ubudiyet ve hidemat-ı tesbihîyesini âlem-i melekûtta temsil etsin, dergâh-ı uluhiyete bilerek takdim etsin. Elbette Muhibir-i Sadık'ın rivayet ettiği, melaikeler hakkındaki suretler gayet münasibdir ve makuldür. Meselâ: Ferman etmiş ki: "Bazı melaikeler bulunur, kırk başı veya kırkbin başı var. Her başta kırkbin ağız var, herbir ağızda kırkbin dil ile, kırkbin tesbihat yapar." Şu hakikat-ı hadîsiyenin bir manası var, bir de sureti var.

Manası şudur ki: Melaikenin ibadâtı, hem gayet muntazamdır, mükemmeldir, hem gayet küllîdir, geniştir.

Ve şu hakikatın sureti ise şudur ki: Bazı büyük mevcudat-ı cismaniye vardır ki, kırkbin baş, kırkbin tarz ile vezaif-i ubudiyeti yapar. Meselâ: Sema güneşlerle, yıldızlarla tesbihat yapar. Zemin tek bir mahluk iken, yüzbin baş ile, her başta yüzbinler ağız ile, her ağızda yüzbinler lisan ile vazife-i ubudiyeti ve tesbihat-ı Rabbaniyeyi yapıyor. İşte küre-i arza müekkel melek dahi, âlem-i melekûtta şu manayı göstermek için öyle görülmek lâzımdır.

---sh:»(S:514) ↓ -----

Hattâ ben, mutavassıt bir badem ağacı gördüm ki: Kırka yakın baş hükmünde büyük dalları var. Sonra bir dalına baktım, kırka yakın dili hükmünde küçük dalları var. Sonra o küçük dalının bir diline baktım, kırk çiçek açmıştır. O çiçeklere nazar-ı hikmetle dikkat ettim, herbir çiçek içinde kırka yakın incecik, muntazam püskülleri, renkleri ve san'atları gördüm ki; herbiri Sâni'-i Zülcelal'in ayrı ayrı birer cilve-i esmasını ve birer ismini okutturuyor. İşte hiç mümkün müdür ki, şu badem ağacının Sâni'-i Zülcelal'i ve Hakîm-i Zülcemal'i, bu camid ağaca bu kadar vazifeleri yükletsin; onun manasını bilen, ifade eden, kâinata ilân eden, dergâh-ı İlahiyeye takdim eden, ona münasib ve ruhu hükmünde bir melek-i müekkeli ona bindirmesin?

Ey arkadaş! Şuraya kadar beyanatımız, kalbi kabule ihzar etmek ve nefsi teslime mecbur etmek ve aklı iz'ana getirmek için bir mukaddeme idi. Eğer o mukaddemeyi bir derece fehmettin ise, melaiyelerle görüşmek istersen hazır ol. Hem evham-ı seyyieden temizlen. İşte Kur'an âlemi kapıları açıktır. İşte Kur'an cenneti "müfettehat-ül ebvab"dır; gir bak. Melaikeyi o Cennet-i Kur'aniye içinde güzel bir surette gör. Herbir âyet-i Tenzil, birer menzildir. İşte şu menzillerden bak:

وَالْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا ﴿١﴾ فَالْعَاصِفَاتِ عَصْفًا ﴿٢﴾ وَالنَّاشِرَاتِ نَشْرًا ﴿٣﴾
فَالْفَارِقَاتِ فَرْقًا ﴿٤﴾ فَالْمُلْقِيَاتِ ذِكْرًا ﴿٥﴾ وَالنَّازِعَاتِ غَرْقًا ﴿٦﴾
وَالنَّاشِطَاتِ نَشْطًا ﴿٧﴾ وَالسَّابِحَاتِ سَبْحًا ﴿٨﴾ فَالسَّابِقَاتِ سَبْقًا ﴿٩﴾
فَالْمُدَبِّرَاتِ أَمْرًا ﴿١٠﴾ تَنْزِيلُ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحُ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ عَلَيْهَا
مَلَائِكَةٌ غَالِظٌ شِدَادٌ لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

Hem dinle:

سُبْحَانَهُ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ
senalarını işit.

Eğer cinnîlerle görüşmek istersen:

قُلْ أَوْحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِنَ الْجِنِّ سurlu sureye gir, onları gör,
dinle ne diyorlar? Onlardan ibret al. Bak, diyorlar ki:

أَنَا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا ﴿١﴾ يَهْدِي إِلَى الرُّسُلِ
شَدِيدًا فَاْمَنَّا بِهِ وَلَكِنْ نُشْرِكُ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿٢﴾

İkinci Maksad

[Kıyamet Ve Mevt-i Dünya Ve Hayat-ı Âhîret Hakkındadır.]
Şu Maksadın Dört Esası Ve Bir Mukaddime-i Temsiliyesi Vardır.

Mukaddime

Nasılki bir saray veya bir şehir hakkında biri dava etse: "Şu saray veya şehir, tahrib edilip yeniden muhkem bir surette bina ve tamir edilecektir." Elbette, onun davasına karşı altı sual terettüb eder:

Birincisi: Niçin tahrib edilecek? Sebeb ve muktezi var mıdır?

Eğer "Evet var" diye isbat etti,

İkincisi: şöyle bir sual gelir ki: "Bunu tahrib edip, tamir edecek usta muktedir midir? Yapabilir mi?

Eğer "Evet yapabilir" diye isbat etti,

Üçüncüsü: şöyle bir sual gelir ki: "Tahribi mümkün müdür? Hem, sonra tahrib edilecek midir?"

Eğer "Evet" diye imkân-ı tahribi, hem vukuunu isbat etse; iki sual daha ona vârid olur ki:

"Acaba şu acib saray veya şehrin yeniden tamiri mümkün müdür? Mümkün olsa, acaba tamir edilecek midir?"

Eğer "Evet" diye bunları da isbat etse;

O vakit bu mes'elenin hiçbir cihette hiçbir köşesinde bir delik, bir menfez kalmaz ki, şek ve şübhe ve vesvese girebilsin.

İşte şu temsil gibi; dünya sarayının, şu kâinat şehrinin tahrib ve tamiri için muktezi var. Fâil ve ustası muktedir. Tahribi mümkün ve vaki' olacak. Tamiri mümkün ve vaki' olacaktır. İşte şu mes'eleler, birinci esastan sonra isbat edilecektir.

Birinci Esas

Ruh, kat'iyyen bâkidir. Birinci maksaddaki melaike ve ruhanîlerin vücudlarına delalet eden hemen bütün deliller, şu mes'elemiz olan beka-i ruha dahi delildirler. Bence mes'ele o kadar kat'îdir ki, fazla beyan abes olur. Evet şu âlem-i berzahta, âlem-i ervahta bulunan ve âhirete gitmek için bekleyen hadsiz ervah-ı bâkiye kabileleri ile bizim mabeynimizdeki

---sh:»(S:516) ↓ -----

mesafe o kadar ince ve kısadır ki, bürhan ile göstermeğe lüzum kalmaz. Hadd ü hesaba gelmeyen ehl-i keşfin ve şuhudun onlarla temas etmeleri, hattâ ehl-i keşf-el kuburun onları görmeleri, hattâ bir kısım avamın da onlarla muhabereleleri ve umumun da rü'ya-yı sadıkada onlarla münasebet peyda etmeleri, muzaaf tevatürler suretinde âdeta beşerin ulûm-u mütearifesi hükmüne geçmiştir. Fakat şu zamanda maddiyyun fikri herkesi sersem ettiğinden, en bedihî bir şeyde zihinlere vesvese vermiş. İşte şöyle vesveseleri izale için; hads-i kalbînin ve iz'an-ı aklînin pek çok menba'larından, bir mukaddime ile dört menbâna işaret edeceğiz.

Mukaddime

Onuncu Söz'ün Dördüncü Hakikatında isbat edildiği gibi; ebedî, sermedî, misilsiz bir cemal, elbette âyinedar müştakının ebediyetini ve bekasını ister. Hem kusursuz, ebedî bir kemal-i san'at, mütefekkir dellâlinin devamını talep eder. Hem nihayetsiz bir rahmet ve ihsan, muhtaç müteşekkirlerinin devam-ı tena'umlarını iktiza eder. İşte o âyinedar müştak, o dellâl mütefekkir, o muhtaç müteşekkir; en başta ruh-u insanîdir. Öyle ise, ebed-ül âbâd yolunda; o cemal, o kemal, o rahmete refakat edecek, bâki kalacaktır.

Yine Onuncu Söz'ün Altıncı Hakikatında isbat edildiği gibi; değil ruh-u beşer, hattâ en basit tabakat-ı mevcudat dahi, fena için yaratılmamışlar; bir nevi bekaya mazhardırlar. Hattâ ruhsuz, ehemmiyetsiz bir çiçek dahi, vücud-u zahîrîden gitse, bin vecihle bir nevi bekaya mazhardır. Çünkü sureti, hadsiz hâfızalarda bâki kalır. Kanun-u teşekkülâtı, yüzer tohumcuklarında beka bulup devam eder. Madem bir parçacık ruha benzeyen o çiçeğin kanun-u teşekkülü, timsal-i sureti, bir Hafız-i Hakîm tarafından ibka ediliyor. Dağdağalı inkılablar içinde kemal-i intizam ile, zerrecikler gibi tohumlarında muhafaza ediliyor, bâki kalır. Elbette gayet cem'iyetli ve gayet yüksek bir mahiyete mâlik ve haricî vücud giydirilmiş ve zîşuur ve zîhayat ve nurani kanun-u emrî olan ruh-u beşer, ne derece kat'iyetle bekaya mazhar ve ebediyetle merbut ve sermediyetle alâkadar olduğunu anlamazsan, nasıl "Zîşuur bir insanım" diyebilirsin? Evet, koca bir ağacın bir derece ruha benzeyen programını ve kanun-u teşekkülâtını, bir nokta gibi en küçük çekirdekte dercedip muhafaza eden bir Zât-ı Hakîm-i Zülcelal, bir Zât-ı Hafız-i Bîzeval hakkında "Vefat edenlerin ruhlarını nasıl muhafaza eder" denilir mi?

BİRİNCİ MENBA': Enfüsîdir. Yani, herkes hayatına ve nefesine dikkat etse, bir ruh-u bâkiyi anlar. Evet herbir ruh, kaç sene yaşamış ise

---sh:»(S:517) ↓ -----

o kadar beden değiştirdiği halde, bilbedahe aynen bâki kalmıştır. Öyle ise; madem cesed gelip geçicidir. Mevt ile bütün bütün çıplak olmak dahi ruhun bekasına tesir etmez ve mahiyetini de bozmaz. Yalnız müddet-i hayatta tedricî cesed libasını değiştiriyor. Mevttte ise birden soyunur. Gayet kat'î bir hads ile belki müşahede ile sabittir ki, cesed ruh ile kaimdir. Öyle ise ruh, onun ile kaim değildir. Belki ruh, binefsihi kaim ve hâkim olduğundan; cesed istediği gibi dağılıp toplansın, ruhun istiklalîyetine halel vermez. Belki cesed, ruhun hanesi ve yuvasıdır, libası değil. Belki ruhun libası bir derece sabit ve letafetçe ruha münasib bir gılaf-ı latifi ve bir beden-i misalîsi vardır. Öyle ise, mevt hengâmında bütün bütün çıplak olmaz, yuvasından çıkar, beden-i misalîsini giyer.

İKİNCİ MENBA': Âfâkidir. Yani, mükerrer müşahadat ve müteaddid vakıat ve kerrat ile münasebattan neş'et eden bir nevi hükm-ü tecrübîdir. Evet tek bir ruhun ba'de-l memat bekası anlaşılrsa, řu ruh nev'inin külliyetle bekasını istilzam eder. Zira fenn-i mantıkça kat'îdir ki: Zâtî bir hassa, birtek ferdde görünse; bütün efradda dahi o hassanın vücuduna hükmedilir. Çünkü zâtîdir. Zâtî olsa, her ferdde bulunur. Halbuki değil bir ferd, belki o kadar hadsiz, o kadar hesaba, hasra gelmez müşahadata istinad eden âsâr ve beka-i ervaha delalet eden emarat, o derece kat'îdir ki; bize nasıl Yeni Dünya, yani Amerika var ve orada insanlar bulunur; o insanların vücudlarına hiç vehim hatıra gelmez. Öyle de şübhe kabul etmez ki, şimdi âlem-i melekût ve ervahta; ölmüş, vefat etmiş insanların ervahı pekçok kesretle vardır ve bizimle münasebettardırlar. Manevî hedayamız onlara gidiyor, onların nurani feyizleri de bizlere geliyor. Hem hads-i kat'î ile vicdanen hissedilebilir ki; insan öldükten sonra esaslı bir ciheti bâkidir. O esas ise ruhtur. Ruh ise, tahrib ve inhilale maruz değil. Çünkü basittir, vahdeti var. Tahrib ve inhilal ve bozulmak ise; kesret ve terkiib edilmiş şeylerin ře'nidir. Sâbıkan beyan ettiğimiz gibi; hayat, kesrette bir tarz-ı vahdeti temin eder, bir nevi bekaya sebebiyet verir. Demek vahdet ve beka, ruhta esastır ki, ondan kesrete sirayet eder. Ruhun fenası, ya tahrib ve inhilal iledir. O tahrib ve inhilal ise, vahdet yol vermez ki girsin, besatet bırakmaz ki bozsun. Veyahut i'dam iledir. İ'dam ise Cevvad-ı Mutlak'ın hadsiz merhameti müsaade etmez ve nihayetsiz cûdu bırakmaz ki, verdiği nimet-i vücudu o nimet-i vücuda pek müştak ve lâyıık olan ruh-u insanîden geri alsın.

ÜÇÜNCÜ MENBA': Ruh zîhayat, zîşuur, nuranî, vücud-u haricî giydirilmiş, câmi', hakikatdar, külliyet kesbetmeđe müstaid bir kanun-u

---sh:»(S:518) ↓ -----

emrîdir. Halbuki en zaîf olan kavanin-i emriye, sebat ve bekaya mazhardırlar. Çünkü dikkat edilse, maruz-u tegayyür olan bütün nevilerde birer hakikat-ı sabite vardır ki, bütün tegayyürat ve inkılabat ve etvar-ı hayat içinde yuvarlanarak suretler değiştirip, ölmeyerek, yaşayarak bâki kalıyor. İşte herbir şahs-ı insanî, mahiyetinin câmiyetiyle ve küllî şuuruyla ve umumî tasavvurâtıyla bir şahıs iken, bir nev' hükmüne geçmiştir. Bir nev'e gelen ve cari olan kanun, o şahs-ı insanîde dahi caridir. Madem Fâtır-ı Zülcelal, insanı câmi' bir âyine ve küllî bir ubudiyetle ve ulvî bir mahiyetle yaratmıştır. Her ferddeki hakikat-ı ruhiye, yüzbinler suret değiştirse, izn-i Rabbanî ile ölmeyecek, yaşayarak geldiği gibi gidecek. Öyle ise o şahs-ı insanînin hakikat-ı zîşuuru ve unsur-u zîhayatı olan ruhu dahi, Allah'ın emriyle, izni ile ve ibkasıyla daima bâkidir.

DÖRDÜNCÜ MENBA': Ruha bir derece müşabih ve ikisi de âlem-i emirden ve iradeden geldiklerinden masdar itibariyle ruha bir derece muvafık, fakat yalnız vücud-u hissî olmayan nevilerde hükümlan olan kavanine dikkat edilse ve o namuslara bakılsa görünür ki: Eğer o kanun-u emrî, vücud-u haricî giyse idi, o nevilerin birer ruhu olurdu. Halbuki o kanun daima bâkidir. Daima müstemir, sabittir. Hiçbir tegayyürat ve inkılabat, o kanunların vahdetine tesir etmez, bozamaz. Meselâ: Bir incir ağacı ölse, dağılsa; onun ruhu hükmünde olan kanun-u teşekkülâtı, zerre gibi bir çekirdeğinde ölmeyerek bâki kalır. İşte madem en âdi ve zaîf emrî kanunlar dahi böyle beka ile, devam ile alâkardır. Elbette ruh-u insanî, değil yalnız beka ile, belki ebed-ül âbâd ile alâkadar olmak lâzım gelir. Çünkü ruh dahi Kur'anın nassı ile,

قُلْ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي ferman-ı celili ile âlem-i emirden gelmiş bir kanun-u zîşuur ve bir namus-u zîhayattır ki; kudret-i ezeliye, ona vücud-u haricî giydirmiş. Demek nasılkı sıfat-ı iradeden ve âlem-i emirden gelen şuursuz kavanin, daima veya ağıleben bâki kalıyor. Aynen onların bir nevi kardeşi ve onlar gibi sıfat-ı iradenin tecellisi ve âlem-i emirden gelen ruh, bekaya mazhar olmak daha ziyade katîdir, lâyıktır. Çünkü zîvüceddur, hakikat-ı hariciye sahibidir. Hem onlardan daha kavîdir, daha ulvîdir. Çünkü zîşuurdur. Hem onlardan daha daimîdir, daha kıymetdardır. Çünkü zîhayattır.

İkinci Esas

Saadet-i ebediyeye muktezi vardır ve o saadeti verecek Fâil-i Zülcelal

---sh:»(S:519) ↓ -----

de muktedirdir. Hem harab-ı âlem, mevt-i dünya mümkündür. Hem vaki' olacaktır. Yeniden ihya-yı âlem ve haşır, mümkündür. Hem vaki' olacaktır. İşte bu altı mes'eleyi, birer birer akli ikna edecek muhtasar bir tarzda beyan edeceğiz. Zâten Onuncu Söz'de kalbi, iman-ı kâmil derecesine çıkaracak derecede bürhanlar zikredilmiştir. Şurada ise, yalnız akli ikna' edecek, susturacak, Eski Said'in "Nokta Risalesi"ndeki beyanatı tarzında bahsedeceğiz.

Evet saadet-i ebediyeye muktezi mevcuttur. O muktezinin vücuduna delalet eden bürhan-ı kat'î "On Menba' ve Medar"dan süzülen bir hadstir.

BİRİNCİ MEDAR: Dikkat edilse, şu kâinatın umumunda bir nizam-ı ekmel, bir intizam-ı kasdî vardır. Her cihette reşhat-ı ihtiyar ve lemaat-ı kasd görünür. Hattâ herşeyde bir nur-u kasd, her şe'nde bir ziya-yı irade, her harekette bir lem'a-i ihtiyar, her terkipte bir şu'le-i hikmet, semeratının şehadetiyle nazar-ı dikkate çarpıyor. İşte eğer saadet-i ebediye olmazsa, şu esaslı nizam, bir suret-i zaîfe-i vahiyeden ibaret kalır. Yalancı, esassız bir nizam olur. Nizam ve intizamın ruhu olan maneviyat ve revabit ve niseb, heba olup gider. Demek nizamı nizam eden, saadet-i ebediyedir. Öyle ise nizam-ı âlem, saadet-i ebediyeye işaret ediyor.

İKİNCİ MEDAR: Hilkat-i kâinatta bir hikmet-i tâmmе görünüyor. Evet inayet-i ezeliyenin timsali olan hikmet-i İlahiye, kâinatın umumunda gösterdiği maslahatların riayeti ve hikmetlerin iltizamı lisanı ile, saadet-i ebediyeyi ilân eder. Çünkü saadet-i ebediye olmazsa, şu kâinatta bilbedahe sabit olan hikmetleri, faideleri, mükâbere ile inkâr etmek lâzım gelir. Onuncu Söz'ün Onuncu Hakikatı, bu hakikatı güneş gibi gösterdiğinden, ona iktifaen burada ihtisar ederiz.

ÜÇÜNCÜ MEDAR: Akıl ve hikmet ve istikra ve tecrübenin şahadetleri ile sabit olan hilkat-ı mevcudattaki adem-i abesiyet ve adem-i israf, saadet-i ebediyeye işaret eder. Fıtratta israf ve hilkatta abesiyet olmadığına delil, Sâni'-i Zülcelalin herşeyin hilkatinde en kısa yolu ve en yakın ciheti ve en hafif sureti ve en güzel keyfiyeti ihtiyar ve intihab etmesidir ve bazan bir şeyi, yüz vazife ile tavzif etmesidir ve bir ince şeye bin meyve ve gayeleri takmasıdır. Madem israf yok ve abesiyet olmaz, elbette saadet-i ebediye olacaktır. Çünkü dönmemek üzere adem, herşeyi abes eder, herşey israf olur. Umum fıtratta, ezcümle insanda, Fenn-i Menafi'-ül Aza şahadetiyle sabit olan adem-i israf gösteriyor ki;

---sh:»(S:520) ↓ -----

insanda olan hadsiz istidat-ı maneviye ve nihayetsiz âmâl ve efkâr ve müyulât dahi israf edilmeyecektir. Öyle ise, insandaki o esaslı meyl-i tekemmül, bir kemalin vücudunu gösterir ve o meyl-i saadet, saadet-i ebediye namzed olduğunu kat'î olarak ilân eder. Öyle olmazsa insanın mahiyet-i hakikiyesini teşkil eden o esaslı maneviyat, o ulvî âmâl, hikmetli mevcudatın hilafına olarak israf ve abes olur, kurur, hebaen gider. Şu hakikat, Onuncu Söz'ün Onbirinci Hakikatında isbat edildiğinden kısa kesiyoruz.

DÖRDÜNCÜ MEDAR: Pekçok nevilerde, hattâ gece ve gündüzde, kış ve baharda ve cevvi havada hattâ insanın şahıslarında, müddet-i hayatında değiştirdiği bedenler ve mevte benzeyen uyku ile haşir ve neşre benzer birer nevi kıyamet, bir kıyamet-i kübranın tahakkukunu ihsas ediyor, remzen haber veriyorlar. Evet meselâ: Haftalık bizim saatimizin saniye ve dakika ve saat ve günlerini sayan çarklarına benzeyen; Allah'ın dünya denilen büyük saatındaki yevm, sene, ömr-ü beşer, deveran-ı dünya, birbirine mukaddeme olarak birbirinden haber veriyor, döner işlerler. Geceden sonra sabahı, kıştan sonra baharı işledikleri gibi, mevtten sonra subh-u kıyamet, o destgâhtan, o saat-ı uzmadan çıkacağını remzen haber veriyorlar. Bir şahsın müddet-i ömründe başına gelmiş birçok kıyamet çeşitleri vardır. Her gece bir nevi ölmekle, her sabah bir nevi dirilmekle emarat-ı haşriye gördüğü gibi, beş-altı senede bil-ittifak bütün zerratını değiştirerek, hattâ bir senede iki defa tedricî bir kıyamet ve haşir taklidini görmüş. Hem hayvan ve nebat nevilerinde üçyüzbenden ziyade haşir ve neşir ve kıyamet-i nev'iyeyi her baharda müşahede ediyor. İşte bu kadar emarat ve işaret-ı haşriye ve bu kadar alâmat ve rumuzat-ı neşriye elbette kıyamet-i kübranın tereşşuhatı hükmünde, o haşre işaret ediyorlar. Bir Sâni'-i Hakîm tarafından nevilerde böyle kıyamet-i nev'iyeyi yani bütün nebatat köklerini ve bir kısım hayvanları aynen baharda ihya etmek ve yaprakları ve çiçekleri ve meyveleri gibi sair bir kısım şeyleri aynıyla değil, misliyle iade ederek bir nevi haşir ve neşir yapmak; herbir şahs-ı insanîde kıyamet-i umumiye içinde bir kıyamet-i şahsiyeye delil olabilir. Çünkü insanın birtek şahsı, başkasının bir nev'i hükmündedir. Zira fikir nuru, insanın âmâline ve efkârına öyle bir genişlik vermiş ki, mazi ve müstakbeli ihata eder. Dünyayı dahi yutsa tok olmaz. Sair nevilerde ferdlerin mahiyeti cüz'iyedir, kıymeti şahsiyedir, nazarı mahduddur, kemali mahsurdur, lezzeti ve elemi ânîdir. Beşerin ise mahiyeti ulviyedir, kıymeti galiyedir, nazarı âmmdır, kemali hadsizdir, manevî lezzeti ve elemi kısmen daimîdir. Öyle ise, bilmüşahede sair nevilerde tekerrür eden bir çeşit kıyametler ve haşirler; şu kıyamet-i kübra-yı umumiyede, her şahs-ı

---sh:»(S:521) ↓ -----

insanî aynıyla iade edilerek haşredilmesine remz eder, haber verir. Onuncu Söz'ün Dokuzuncu Hakikatında iki kerre iki dört eder derecesinde kat'iyet ile isbat edildiğinden burada ihtisar ederiz.

BEŞİNCİ MEDAR: Beşerin cevher-i ruhunda derc edilmiş gayr-ı mahdud istidadat ve o istidadatta mündemiç olan gayr-ı mahsur kabiliyetler ve o kabiliyetlerden neş'et eden hadsiz meyiller ve o hadsiz meyillerden hasıl olan nihayetsiz emeller ve o nihayetsiz emellerden tevellüd eden gayr-ı mütenahî efkâr ve tasavvurat-ı insaniye, şu âlem-i şehadetin arkasında bulunan saadet-i ebediyeye elini uzatmış, ona gözünü dikmiş, o tarafa müteveccih olmuş olduğunu ehl-i tahkik görüyor. İşte hiç yalan söylemeyen fitrat ve fitrattaki şu kat'î ve şedid ve sarsılmaz meyl-i saadet-i ebediye, saadet-i ebediyenin tahakkukuna dair vicdana bir hads-i kat'î veriyor. Onuncu Söz'ün Onbirinci Hakikatı, bu hakikatı gündüz gibi gösterdiğinden kısa kesiyoruz.

ALTINCI MEDAR: "Rahman-ı Rahîm" olan şu mevcudatın Sâni'-i Zülcemalinin rahmeti, saadet-i ebediyeyi gösteriyor. Evet nimeti nimet eden, nimeti nîkmetlikten halas eden ve mevcudatı, firak-ı ebedîden hasıl olan vaveylâlardan kurtaran saadet-i ebediyeyi; o rahmetin şe'nindendir ki, beşerden esirgemesin. Çünkü bütün nimetlerin re'si, reisi, gayesi, neticesi olan saadet-i ebediye verilmezse, dünya öldükten sonra âhiret suretinde dirilmezse, bütün nimetler nîkmetlere tahavvül ederler. O tahavvül ise, bilbedahe ve bizzarure ve umum kâinatın şehadetiyle muhakkak ve meşhud olan rahmet-i İlahiyenin vücudunu inkâr etmek lâzım gelir. Halbuki rahmet, güneşten daha parlak bir hakikat-ı sabitedir. Bak rahmetin cilvelerinden ve latif âsârından olan aşk ve şefkat ve akıl nimetlerine dikkat et. Eğer firak-ı ebedî ve hicran-ı lâyezalîye, hayat-ı insaniye incirar edeceğine farz etsen; görürsün ki: O latif muhabbet, en büyük bir musibet olur. O leziz şefkat, en büyük bir illet olur. O nurani akıl, en büyük bir bela olur. Demek rahmet, (çünkü rahmettir) hicran-ı ebedîyi, muhabbet-i hakikiyeye karşı çıkaramaz. Onuncu Söz'ün İkinci Hakikatı, bu hakikatı gayet güzel bir surette gösterdiğinden burada ihtisar edildi.

YEDİNCİ MEDAR: Şu kâinatta görünen ve bilinen bütün letaif, bütün mehasin, bütün kemalât, bütün incizabat, bütün iştiyakat, bütün terahhumat; birer manadır, birer mazmundur, birer kelime-i maneviyedir ki: Şu kâinatın Sâni'-i Zülcelalinin lütuf ve merhametinin tecelliyatını, ihsan ve kereminin cilvelerini bizzarure, bilbedahe kalbe gösterir, aklın gözüne sokuyor. Madem şu âlemde bir hakikat vardır. Bilbedahe

---sh:»(S:522) ↓ -----

hakikî rahmet vardır. Madem hakikî rahmet vardır, saadet-i ebediye olacaktır. Onuncu Söz'ün Dördüncü Hakikatı, İkinci Hakikatı ile beraber şu hakikatı gündüz gibi aydınlatmıştır.

SEKİZİNCİ MEDAR: İnsanın fitrat-ı zîşuuru olan vicdanı, saadet-i ebediyeye bakar, gösterir. Evet, kim kendi uyanık vicdanını dinlerse "Ebed!.. ebed!" sesini işitecektir. Bütün kâinat o vicdana verilse, ebede karşı olan ihtiyacının yerini dolduramaz. Demek o vicdan, o ebed için mahluktur. Demek bu vicdanî olan incizab ve cezbe, bir gaye-i hakikiyenin ve bir hakikat-ı cazibedarın yalnız cezbi ile olabilir. Onuncu Söz'ün Onbirinci Hakikatının hâtimesi bu hakikatı göstermiştir.

DOKUZUNCU MEDAR: Sadık, masduk, musaddak olan Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtu Vesselâm'ın ihbarıdır. Evet o zâtın (A.S.M.) sözleri, saadet-i ebediyenin kapılarını açmıştır ve onun (A.S.M.) kelâmları saadet-i ebediyeye karşı birer penceredir. Zâten bütün Enbiyanın (Aleyhimüsselâm) icmâmı ve bütün evliyanın tevatürünü elinde tutmuş, bütün kuvvetiyle bütün davaları; tevhid-i İlahîden sonra şu haşır ve saadet noktasında temerküz ediyor. Acaba, şu kuvveti sarsacak bir şey var mıdır? Onuncu Söz'ün Onikinci Hakikatı, şu hakikatı pek zahir bir surette göstermiştir.

ONUNCU MEDAR: Onüç asırda yedi vecihle i'cazını muhafaza eden ve Yirmibeşinci Söz'de isbat edildiği üzere kırk adet enva'-ı i'cazıyla mu'cize olan Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın ihbarat-ı kat'iyesidir. Evet o Kur'anın nefis-i ihbarı, haşır-i cismanînin keşşafıdır ve şu tılsım-ı muğlak-ı âlemin ve şu remz-i hikmet-i kâinatın miftahıdır. Hem o Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın tazammun ettiği ve mükerreren tefekküre emredip nazara vaz'eylediği berahin-i akliye-i kat'iyye, binlerdir. Ezcümle: Bir kıyas-ı temsilîyi tazammun eden

وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا ve قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ

delil-i adalete işaret eden وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ gibi pekçok âyet

ile haşır-i cismanîdeki saadet-i ebediyeyi gösterecek pekçok dûrbînleri, nazar-ı beşerin dikkatine vaz'etmiştir. Kur'anın sair âyetler ile izah ettiği

قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ ve وَقَدْ خَلَقَكُمْ أَطْوَارًا

deki kıyas-ı temsilînin hülâsasını "Nokta" risalesinde şöyle beyan etmişiz

---sh:»(S:523) ↓ -----

ki: Vücut-u insan, tavırdan tavıra geçtikçe acib ve muntazam inkılablar geçiriyor. Nutfeden alakaya, alakadan mudgaya, mudgadan azm ve lâhme, azm ve lâhmden halk-ı cedide yani insan suretine inkılabı, gayet dakik düsturlara tâbi'dir. O tavırların herbirisinin öyle kavanin-i mahsusa ve öyle nizamat-ı muayyene ve öyle harekât-ı muttarideleri vardır ki; cam gibi, altında bir kasd, bir irade, bir ihtiyar, bir hikmetin cilvelerini gösterir. İşte şu tarzda o vücudu yapan Sâni'-i Hakîm, her sene bir libas gibi o vücudu değiştirir. O vücudun değiştirilmesi ve bekası için inhilal eden eczaların yerini dolduracak, çalışacak yeni zerrelere gelmesi için bir terkibe muhtaçtır. İşte o beden hüceyreleri, muntazam bir kanun-u İlahî ile yıkıldığından yine muntazam bir kanun-u Rabbanî ile tamir etmek için rızık namıyla bir madde-i latifeyi ister ki, o beden uzuvlarının ayrı ayrı hacetleri nisbetinde Rezzak-ı Hakikî, bir kanun-u mahsus ile taksim ve tevzi ediyor. Şimdi O Rezzak-ı Hakîm'in gönderdiği o madde-i latifenin etvarına bak, göreceksin ki; o maddenin zerrati bir kafil gibi küre-i havada, toprakta, suda dağılmış iken birden hareket emrini almışlar gibi bir hareket-i kasdîyi işmam eden bir keyfiyet ile toplanıyorlar. Güya onlardan herbir zerre, bir vazife ile, bir muayyen mekâna gitmek için memurdur gibi gayet muntazam toplanıyorlar. Hem gidişatından görünüyor ki, bir Fâil-i Muhtar'ın bir kanun-u mahsusu ile sevk edilip, cemadat âleminden mevalide, yani zîhayat âlemine girerler. Sonra nizamat-ı muayyene ve harekât-ı muttaride ile ve desatir-i mahsusa ile rızık olarak bir bedene girip; o beden içinde dört matbahta pişirildikten sonra ve dört inkılabat-ı acibeyi geçirdikten sonra ve dört süzgeçten süzüldükten sonra bedenın aktarına yayılarak bütün muhtaç olan âzaların muhtelif, ayrı ayrı derece-i ihtiyaçlarına göre Rezzak-ı Hakikî'nin inayetiyle ve muntazam kanunları ile inkısam ederler. İşte o zerrattan hangi zerreye bir nazar-ı hikmetle baksan göreceksin ki: Basîrane, muntazamane, semîane, alîmane sevk olunan o zerreye, kör ittifak, kanunsuz tesadüf, sağır tabiat, şuursuz esbab, hiç ona karışamaz. Çünkü herbirisi unsur-u muhitten tut, tâ beden hüceyresine kadar hangi tavra girmiş ise, o tavrın kavanin-i muayyenesi ile güya ihtiyaren amel ediyor, muntazaman giriyor. Hangi tabakaya sefer etmiş ise, öyle muntazam adım atıyor ki; bilbedahe bir Saik-i Hakîm'in emri ile gidiyor gibi görünüyor. İşte böyle muntazam tavırdan tavıra, tabakadan tabakaya git gide hedef ve maksadından ayrılmayarak tâ makam-ı lâyıkhına, meselâ Tefvik'in gözbebeğine emr-i Rabbanî ile girer, oturur, çalışır. İşte bu halde, yani erzaktaki tecelli-i rububiyet gösteriyor ki; ibtida o zerrelere muayyen idiler, muvazzaf idiler, o makamlar için namzed idiler. Güya herbirisinin alnında ve cebhesinde "Filan hüceyrenin rızık olacak" yazılı gibi bir intizamın vücudu, her adamın alnında kalem-i kader

---sh:»(S:524) ↓ -----

ile rızkı yazılı olduğuna ve rızkı üstünde isminin yazılı olmasına işaret eder. Acaba mümkün müdür ki: Bu derece nihayetsiz bir kudret ve muhit bir hikmet ile rububiyet eden ve zerrattan tâ seyyarata kadar bütün mevcudatı kabza-i tasarrufunda tutmuş ve intizam ve mizan dairesinde döndüren Sâni'-i Zülcelal, "Neş'e-i uhra"yı yapmasın veya yapamasın! İşte çok âyât-ı Kur'aniye, şu hikmetli neş'e-i ûlâyı nazar-ı beşere vaz'ediyor. Haşir ve kıyametteki neş'e-i uhrayı ona temsil ederek istib'adı izale eder.

Der: **قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ** Yani: "Sizi hiçten bu derece

hikmetli bir surette kim inşa etmiş ise, odur ki, sizi âhirette diriltecektir."

Hem der ki: **وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ**

Yani: Sizin haşirde iadeniz, dirilmeniz, dünyadaki hilkatinizden daha kolay, daha rahattır." Nasılki bir taburun askerleri, istirahat için dağılsa, sonra bir boru ile çağrılrsa kolay bir surette tabur bayrağı altında toplanmaları; yeniden bir tabur teşkil etmekten çok kolay ve çok rahattır. Öyle de: "Bir bedende birbiriyle imtizac ile ünsiyet ve münasebet peyda eden zerrat-ı esasiye, Hazret-i İsrâfil Aleyhisselâm'ın Sûr'u ile Hâlık-ı Zülcelal'in emrine "Lebbeyk" demeleri ve toplanmaları; aklen birinci icaddan daha kolay, daha mümkündür. Hem, bütün zerrelere toplanmaları belki lâzım değil. Nüveler ve tohumlar hükmünde olan ve hadîste "Acb-üz zeneb" tabir edilen ecza-i esasiye ve zerrat-ı asliye, ikinci neş'e için kâfi bir esastır, temeldir. Sâni'-i Hakîm, beden-i insanîyi onların üstünde bina eder.

Üçüncü âyet olan **وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ** gibi âyetlerin işaret

ettikleri kıyas-ı adlînin hülâsası şudur ki:

Âlemde çok görüyoruz ki: Zalim, fâcir, gaddar insanlar gayet refah ve rahatla ve mazlum ve mütedeyyin adamlar gayet zahmet ve zillet ile ömür geçiriyorlar. Sonra ölüm gelir, ikisini müsavi kılar. Eğer şu müsavat nihayetsiz ise, bir nihayeti yoksa, zulüm görünür. Halbuki zulümden tenezzühü, kâinatın şهادetiyle sabit olan adalet ve hikmet-i İlahiye, bu zulmü hiçbir cihetle kabul etmediğinden; bilbedahe bir mecma'-i âheri iktiza ederler ki; birinci, cezasını; ikinci, mükâfatını görsün. Tâ şu intizamsız, perişan beşer, istidadına münasib tecziye ve mükâfat

---sh:»(S:525) ↓ -----

görüp adalet-i mahzaya medar ve hikmet-i Rabbaniyeye mazhar ve hikmetli mevcudat-ı âlemin bir büyük kardeşi olabilsin. Evet şu dâr-ı dünya, beşerin ruhunda mündemiç olan hadsiz istidadların sünbüllenmesine müsaîd değildir. Demek başka âleme gönderilecektir. Evet insanın cevheri büyüktür. Öyle ise, ebede namzeddir. Mahiyeti âliyedir, öyle ise cinayeti dahi azîmdir. Sair mevcudata benzemez. İntizamı da mühimdir. İntizamsız olamaz, mühmel kalamaz, abes edilmez, fena-yı mutlak ile mahkûm olamaz, adem-i sırfa kaçamaz. Ona Cehennem ağzını açmış bekliyor. Cennet ise ağış-u nazdaranesini açmış gözlüyor. Onuncu Söz'ün Üçüncü Hakikatı bu ikinci misalimizi gayet güzel gösterdiğinden burada kısa kesiyoruz.

İşte misal için şu iki âyet-i kerime gibi pekçok berahin-i latife-i akliyeyi tazammun eden sair âyetleri dahi kıyas eyle, tetebbu' et. İşte menabi-i aşere ve on medar; bir hads-i kat'î, bir bürhan-ı kat'îyi intaç ediyorlar ve o pek esaslı hads ve o pek kuvvetli bürhan, haşir ve kıyamete dâî ve muktezinin vücuduna kat'iyyen delalet ettikleri gibi, Sâni'-i Zülcelal'in dahi -Onuncu Söz'de kat'iyyen isbat edildiği üzere- Hakîm, Rahîm, Hafîz, Âdil gibi ekser esma-i hüsnası, haşir ve kıyametin gelmesini ve saadet-i ebediyenin vücudunu iktiza ederler ve saadet-i ebediyenin tahakkukuna kat'î delalet ederler. Demek haşir ve kıyamete muktezi o derece kuvvetlidir ki, hiçbir şek ve şübheye medar olamaz.

Üçüncü Esas

Fâil, muktedirdir. Evet nasıl haşrin muktezisi, şübhesiz mevcuddur. Haşri yapacak zât da nihayet derecede muktedirdir. Onun kudretinde noksan yoktur. En büyük ve en küçük şeyler, ona nisbeten birdirler. Bir baharı halk etmek, bir çiçek kadar kolaydır. Evet bir Kadîr ki: Şu âlem; bütün güneşleri, yıldızları, avalimi, zerrati, cevahiri nihayetsiz lisanlarla onun azametine ve kudretine şehadet eder. Hiçbir vehim ve vesvesenin hakkı var mıdır ki, haşr-i cismanîyi o kudretten istib'ad etsin. Evet bilmüşahede bir Kadîr-i Zülcelal şu âlem içinde, her asırda birer yeni ve muntazam dünyayı halkeden, hattâ her senede birer yeni seyyar, muntazam kâinatı icad eden, hattâ her günde birer yeni muntazam âlem yapan; daima şu semavat ve arz yüzünde ve birbiri arkasında geçici dünyaları, kâinatları kemal-i hikmet ile halkeden, değiştiren ve asırlar ve seneler, belki günler adedince muntazam âlemleri zaman ipine asan ve onunla azamet-i kudretini gösteren ve yüzbin çeşit haşrin nakışlarıyla tezyin ettiği koca bahar çiçeğini küre-i arzın başına

---sh:»(S:526) ↓ -----

birtek çiçek gibi takan ve onunla kemal-i hikmetini, cemal-i san'atını izhar eden bir zât, "Nasıl kıyameti getirecek, nasıl bu dünyayı âhiretle değiştirecek" denilir mi? Şu Kadîr'in kemal-i kudretini ve hiçbir şey ona ağır gelmediğini ve en büyük şey en küçük şey gibi onun kudretine ağır gelmediğini ve hadsiz efrad, birtek ferd gibi o kudrete kolay geldiğini, şu âyet-i kerime ilân ediyor:

مَا خَلَقَكُمْ وَلَا يَعْثُبُكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةً

Şu âyetin hakikatını Onuncu Söz'ün Hâtimesinde icmalen ve "Nokta Risalesi"nde ve Yirminci Mektub'da izahen beyan etmişiz. Şu makam münasebetiyle üç mes'ele suretinde bir parça izah ederiz.

İşte kudret-i İlahiye zâtiyedir. Öyle ise acz tahallül edemez. Hem melekûtiyet-i eşyaya taalluk eder. Öyle ise mevani' tedahül edemez. Hem nisbeti kanunîdir. Öyle ise cüz', külle müsavi gelir ve cüz'î, küllî hükmüne geçer. İşte şu üç mes'eleyi isbat edeceğiz.

BİRİNCİ MES'ELE: Kudret-i ezeliye, Zât-ı Akdes-i İlahiyenin lâzime-i zaruriye-i zâtiyesidir. Yani, bizzarure zâtın lâzimesidir. Hiç bir cihet-i infikâki olamaz. Öyle ise, kudretin zıddı olan acz, o kudreti istilzam eden zâta bilbedahe ârız olamaz. Çünkü o halde cem'-i zıddeyn lâzımgelir. Madem acz, zâta ârız olamaz; bilbedahe o zâtın lâzımı olan kudrete tahallül edemez. Madem acz, kudretin içine giremez; bilbedahe o kudret-i zâtiyede meratib olamaz. Çünkü herşeyin vücud meratibi, o şeyin zıddlarının tedahülü iledir. Meselâ: Hararetteki meratib, bürudetin tahallülü iledir; hüsündeki derecat, kubhun tedahülü iledir ve hâkeza kıyas et... Fakat mümkünatta, hakikî ve tabîî lüzum-u zâtî olmadığından, mümkünatta zıddlar birbirine girebilmiş. Mertebeler tevellüd ederek ihtilafat ile tegayyürat-ı âlem neş'et etmiştir. Mademki kudret-i ezeliyede meratib olamaz. Öyle ise, makdurat dahi, bizzarure kudrete nisbeti bir olur. En büyük en küçüğe müsavi ve zerreler, yıldızlara emsal olur. Bütün haşr-i beşer, birtek nefsin ihyası gibi; bir baharın icadı, birtek çiçeğin sun'u gibi o kudrete kolay gelir. Eğer esbaba isnad edilse; o vakit birtek çiçek, bir bahar kadar ağır olur.

Şu Söz'ün İkinci Makamı'nın Dördüncü "Allahü Ekber" mertebesinin âhir fıkrasının haşiyesinde, hem Yirmiikinci Söz'de, hem Yirminci Mektub'da ve zeylinde isbat edilmiş ki: Hilkat-i eşya Vâhid-i Ehad'e verilse, bütün eşya, bir şey gibi kolay olur. Eğer esbaba verilse; bir şey, bütün eşya kadar külfetli, ağır olur.

---sh:»(S:527) ↓ -----

İKİNCİ MES'ELE ki; kudret, melekûtiyet-i eşyaya taalluk eder. Evet, kâinatın âyine gibi iki yüzü var. Biri, mülk ciheti ki; âyinenin renkli yüzüne benzer. Diğeri, melekûtiyet ciheti ki; âyinenin parlak yüzüne benzer. Mülk ciheti ise, zıdların cevelangâhıdır. Güzel çirkin, hayır şer, küçük büyük ağır kolay gibi emirlerin mahall-i vürûdudur. İşte şunun içindir ki: Sâni'-i Zülcelal esbab-ı zahirîyi, tasarrufat-ı kudretine perde etmiştir. Tâ dest-i kudret, zahir akla göre hasis ve nâ-lâyık emirlerle bizzât mübaşereti görünmesin. Çünkü azamet ve izzet, öyle ister. Fakat o vesait ve esbaba hakikî tesir vermemiştir. Çünkü vahdet-i ehadiyet öyle ister. Melekûtiyet ciheti ise, her şeyde parlaktır, temizdir. Teşahhusatın renkleri, müzahrefatları, ona karışmaz. O cihet, vasıtasız kendi Hâlıkına müteveccihdir. Onda terettüb-ü esbab, teselsül-ü ilel yoktur. Ona illiyet, ma'luliyet giremez. Eğribüğrüsü yoktur. Maniler müdahale edemezler. Zerre, şemse kardeş olur.

ELHASIL: O kudret hem basittir, hem nâmütenahîdir, hem zâtîdir. Mahall-i taalluk-u kudret ise, hem vasıtasız, hem lekesiz, hem isyansızdır. Öyle ise, o kudretin dairesinde büyük küçüğe karşı tekebbürü yok. Cemaat ferde karşı rüchamı olamaz. Küll cüz'e nisbeten, kudrete karşı fazla nazlanamaz.

ÜÇÜNCÜ MES'ELE ki; kudretin nisbeti kanunîdir. Yani: Çoğaza, büyüğe-küçüğe bir bakar. Şu mes'ele-i gamızayı birkaç temsil ile zihne takrib edeceğiz.

İşte kâinatta "şeffafiyet" "mukabele" "müvazene" "intizam" "tecerrüd" "itaat" birer emirdir ki; çoğu aza, büyüğü küçüğe müsavi kılar.

Birinci Temsil: "Şeffafiyet" sırrını gösterir.

Meselâ: Şemsin feyz-i tecellisi olan timsali ve aksi, denizin yüzünde ve denizin herbir katresinde aynı hüviyeti gösterir. Eğer küre-i arz, perdesiz güneşe karşı muhtelif cam parçalarından mürekkebe olsa; şemsin aksi, herbir parçada ve bütün zemin yüzünde müzahametsiz, tecezzisiz, tenakussuz bir olur. Eğer faraza şems, fâil-i muhtar olsa idi ve feyz-i ziyasını, timsal-i aksini iradesiyle verse idi; bütün zemin yüzüne verdiği feyzi, bir zerreye verdiği feyzden daha ağır olamazdı.

İkinci Temsil: "Mukabele" sırrıdır. Meselâ:

---sh:»(S:528) ↓ -----

Zihayat ferdlerden (yani insanlardan) terekküb eden bir daire-i azîmenin nokta-i merkeziyesindeki ferdin elinde bir mum ve daire-i muhitteki ferdlerin ellerinde de birer âyine farzedilse; nokta-i merkeziyenin muhit âyinelerine verdiği feyiz ve cilve-i aks, müzahametsiz, tecezzisiz, tenakussuz, nisbeti birdir.

Üçüncü Temsil: "Müvazene" sırrıdır. Meselâ:

Hakikî ve hassas ve çok büyük bir mizan bulunsa; iki gözünde iki güneş veya iki yıldız veya iki dağ veya iki yumurta veya iki zerre herhangi bulunursa bulunsun, sarf olunacak aynı kuvvet ile o hassas azîm terazinin bir gözü göğe, biri zemine inebilir.

Dördüncü Temsil: "İntizam" sırrıdır. Meselâ:

En azîm bir gemi, en küçük bir oyuncak gibi çevrilebilir.

Beşinci Temsil: "Tecerrüd" sırrıdır. Meselâ:

Teşahhusattan mücerred bir mahiyet, bütün cüz'iyatına en küçüğünden en büyüğüne tenakus etmeden, tecezzi etmeden bir bakar, girer. Teşahhusat-ı zahiriye cihetindeki hususiyetler, müdahale edip şaşırtmaz. O mahiyet-i mücerredin nazarını tağyir etmez. Meselâ: İğne gibi bir balık, balina balığı gibi o mahiyet-i mücerredeye mâliktir. Bir mikrop, bir gergedan gibi mahiyet-i hayvaniyeyi taşıyor.

Altıncı Temsil: "İtaat" sırrını gösterir. Meselâ: Bir kumandan, "Arş" emri ile bir neferi tahrik ettiği gibi, aynı emir ile bir orduyu tahrik eder.

Şu temsil-i itaat sırrının hakikatı şudur ki: Kâinatta, bittecrübe herşeyin bir nokta-i kemali vardır. O şeyin, o noktaya bir meyli vardır. Muzaaf meyil, ihtiyaç olur. Muzaaf ihtiyaç, iştiyak olur. Muzaaf iştiyak, incizab olur ve incizab, iştiyak, ihtiyaç, meyil; Cenab-ı Hakk'ın evamir-i tekviniyesinin, mahiyet-i eşya tarafından birer habbe ve nüve-i imtisalidirler. Mümkinat mahiyetlerinin mutlak kemali, mutlak vücuddur. Hususî kemali, istidadlarını kuvveden fiile çıkaran ona mahsus bir vücuddur. İşte bütün kâinatın "Kün" emrine itaatı, birtek nefer hükmünde olan bir zerrenin itaatı gibidir. İrade-i ezeliyeden gelen "Kün" emri ezelsine mümkünatın itaatı ve imtisalinde, yine iradenin tecellisi olan meyil ve ihtiyaç ve şevk ve incizab; birden, beraber mündemiçtir. Latif su, nazik bir meyille incimad emrini aldığı vakit demiri parçalaması, itaat sırrının kuvvetini gösterir.

---sh:»(S:529) ↓ -----

Şu altı temsil; hem nâkıs, hem mütenahî, hem zaîf, hem tesir-i hakikîsi yok olan mümkinat kuvvetinde ve fiilinde bilmüşahede görünse; elbette hem gayr-ı mütenahî, hem ezeli, hem ebedî, hem bütün kâinatı adem-i sırfan icad eden ve bütün ukûlü hayrette bırakan, hem âsâr-ı azametiyle tecelli eden kudret-i ezeliyeye nisbeten şübhesiz herşey müsavidir. Hiç şey ona ağır gelmez (Gaflet olunmaya). Şu altı sırrın küçük mizanlarıyla o kudret tartılmaz ve münasebete giremez. Yalnız fehme takrib ve istib'adı izale için zikredilir.

Üçüncü Esas'ın Netice Ve Hülâsası: Madem kudret-i ezeliye gayr-ı mütenahîdir. Hem Zât-ı Akdes'e lâzime-i zaruriyedir. Hem herşeyin lekesiz, perdesiz melekûtiyet ciheti, ona müteveccihdir. Hem ona mukabildir. Hem tesavi-i tarafeynden ibaret olan imkân itibariyle müvazenettedir. Hem şeriat-ı fitriye-i kübra olan nizam-ı fitrata ve kavanin-i âdetullaha muti'dir. Hem manilerden ve ayrı ayrı hususiyetlerden melekûtiyet ciheti mücerred ve safidir. Elbette en büyük şey, en küçük şey gibi, o kudrete ziyade nazlanmaz, mukavemet etmez. Öyle ise haşirde bütün zevil-ervahın ihyası, bir sineğin baharda ihyasından daha ziyade kudrete ağır olmaz. Öyle ise **مَا خَلَقَكُمْ وَلَا بَعَثَكُمْ إِلَّا كَفْسٍ وَاحِدَةً** fermanı mübalağasızdır, doğrudur, hakır. Öyle ise, müddeamız olan "Fâil muktedirdir, o cihette hiçbir mani yoktur" kat'î bir surette tahakkuk etti.

Dördüncü Esas

Nasıl kıyamet ve haşre muktezi var ve haşri getirecek fâil dahi muktedirdir. Öyle de: Şu dünyanın, kıyamet ve haşre kabiliyeti vardır. İşte şu mahal kabildir olan müddeamızda dört mes'ele vardır.

Birincisi: Şu âlem-i dünyanın imkân-ı mevtidir.

İkincisi: O mevtin vukuudur.

Üçüncüsü: O harab olmuş, ölmüş dünyanın, âhiret suretinde tamir ve dirilmesinin imkânıdır.

Dördüncüsü: O mümkün olan tamir ve ihyanın vuku bulmasıdır.

Birinci Mes'ele: Şu kâinatın mevti, mümkündür. Çünkü bir şey kanun-u tekâmülde dâhil ise, o şeyde alâküllihal neşvünema vardır. Neşvünema ve büyüme varsa, ona alâküllihal bir ömr-ü fitrî vardır.

---sh:»(S:530) ↓ -----

Ömr-ü fitrîsi var ise, alâküllihal bir ecel-i fitrîsi vardır. Gayet geniş bir istikra ve tetebbu ile sabittir ki, öyle şeyler mevtin pençesinden kendini kurtaramaz. Evet nasılkı insan küçük bir âlemdir, yıkılmaktan kurtulamaz. Âlem dahi büyük bir insandır, o dahi ölümün pençesinden kurtulamaz. O da ölecek, sonra dirilecek veya yatıp sonra subh-u haşirle gözünü açacaktır. Hem nasılkı kâinatın bir nüsha-i musaggarası olan bir şecere-i zîhayat, tahrib ve inhilalden başını kurtaramaz. Öyle de: Şecere-i hilkatten teşa'ub etmiş olan silsile-i kâinat tamir ve tecdid için, tahribden, dağılmaktan kendini kurtaramaz. "Eğer dünyanın ecel-i fitrîsinden evvel irade-i ezeliyenin izni ile, haricî bir maraz veya muharrib bir hâdisе başına gelmezse ve onun Sâni'-i Hakîm'i dahi ecel-i fitrîden evvel onu bozmasza, herhalde hattâ fennî bir hesap ile bir gün gelecek ki:

اِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ﴿١﴾ وَاِذَا النُّجُومُ اِنْكَدَرَتْ ﴿٢﴾ وَاِذَا الْجِبَالُ سُوِّرَتْ ﴿٣﴾
اِذَا السَّمَاءُ اِنْفَطَرَتْ ﴿٤﴾ وَاِذَا الْكُوَاكِبُ اِنْتَشَرَتْ ﴿٥﴾ وَاِذَا الْبِحَارُ فُجِرَتْ ﴿٦﴾

manaları ve sırları, Kadîr-i Ezeli'nin izni ile tezahür edip, o dünya olan büyük insan sekerata başlayıp acib bir hırıltı ile ve müdhiş bir savt ile fezayı çınlatıp dolduracak, bağırpıp ölecek; sonra emr-i İlahî ile dirilecektir.

İNCE REMİZLİ BİR MES'ELE

Nasılkı su, kendi zararına olarak incimad eder. Buz, buzun zararına temeyyu eder. Lüb, kışrın zararına kuvvetleşir. Lafz, mana zararına kalınlaşır. Ruh, cesed hesabına zaîfleşir. Cesed, ruh hesabına inceleşir. Öyle de: Âlem-i kesif olan dünya, âlem-i latif olan âhîret hesabına, hayat makinesinin işlemeyle şeffaflaşır, latifleşir. Kudret-i Fâtıra, gayet hayret verici bir faaliyetle kesif, camid, sönmüş, ölmüş eczalarda nur-u hayatı serpmesi, bir remz-i kudrettir ki; âlem-i latif hesabına şu âlem-i kesifî nur-u hayat ile eritiyor, yandırıyor, ışıklandırıyor, hakikatını kuvvetleştiriyor. Evet, hakikat ne kadar zaîf ise de ölmez, suret gibi mahvolmaz. Belki teşahhuslarda, suretlerde seyr ü sefer eder. Hakikat büyür, inkişaf eder, gittikçe genişlenir. Kışır ve suret ise eskileşir, inceleşir, parçalanır. Sabit ve büyümüş hakikatın kametine yakışmak için daha güzel olarak tazeleşir. Ziyade ve noksan noktasında hakikatla suret, makûsen mütenasibdirler. Yani: Suret kalınlaştıkça, hakikat inceleşir. Suret inceleştikçe, hakikat o nisbette kuvvet bulur. İşte şu kanun, kanun-u tekâmüle dâhil olan bütün eşyaya şamildir. Demek herhalde bir zaman gelecek ki: Kâinat hakikat-ı uzmasının kışır ve sureti

---sh:»(S:531) ↓ -----

olan âlem-i şehadet, Fâtır-ı Zülcelal'in izniyle parçalanacak. Sonra daha güzel bir surette tazeleneyecektir.

يَوْمَ تَبْدَلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ

sırrı tahakkuk edecektir.

Elhasıl: Dünyanın mevti mümkün, hem hiç şübhe getirmez ki mümkündür.

İkinci Mes'ele: Mevt-i dünyanın vuku bulmasıdır. Şu mes'eleye delil: Bütün Edyan-ı Semaviyenin icmaıdır ve bütün fitrat-ı selimenin şehadetidir ve şu kâinatın bütün tahavvülât ve tebeddülât ve tegayyüratının işaretidir. Hem asırlar, seneler adedince zîhayat dünyaların ve seyyar âlemlerin, şu dünya misafirhanesinde mevtleriyle, asıl dünyanın da onlar gibi ölmesine şahadetleridir.

Şu dünyanın sekeratını, âyât-ı Kur'aniyenin işaret ettiği surette tahayyül etmek istersen, bak: Şu kâinatın eczaları, dakik, ulvî bir nizam ile birbirine bağlanmış. Hafî, nazik, latif bir rabîta ile tutunmuş ve o derece bir intizam içindedir ki; eğer ecrâm-ı ulviyeden tek bir cirm, "Kün" emrine veya "Mihverinden çık" hitabına mazhar olunca, şu dünya sekerata başlar. Yıldızlar çarpışacak, ecrâmlar dalgalanacak, nihayetsiz feza-yı âlemde milyonlar gülleleri, küreler gibi büyük topların müdhiş sadâları gibi vaveylâya başlar. Birbirine çarpışarak, kıvılcımlar saçarak, dağlar uçarak, denizler yanarak yeryüzü düzlenecek. İşte şu mevt ve sekerat ile Kadîr-i Ezelî kâinatı çalkalar; kâinatı tasfiye edip, Cehennem ve Cehennem'in maddeleri bir tarafa, Cennet ve Cennet'in mevadd-ı münasibeleri başka tarafa çekilir, âlem-i âhîret tezahür eder.

Üçüncü Mes'ele: Ölecek âlemin dirilmesi mümkündür. Çünkü İkinci Esas'ta isbat edildiği gibi; kudrette noksan yoktur. Muktezi ise, gayet kuvvetlidir. Mes'ele ise mümkünattandır. Mümkün bir mes'elenin gayet kuvvetli bir muktezisi var ise, fâilin kudretinde noksanîyet yok ise, ona mümkün değil, belki vaki' suretiyle bakılabilir.

REMİZLİ BİR NÜKTE

Şu kâinata dikkat edilse görünüyor ki: İçinde iki unsur var ki, her tarafa uzanmış, kök atmış. Hayır şer, güzel çirkin, nef' zarar, kemal noksan, ziya zulmet, hidayet dalalet, nur nâr, iman küfür, taat isyan, havf muhabbet gibi âsârlarıyla, meyveleriyle şu kâinata ezdad birbiriyle çarpışıyor. Daima tegayyür ve tebeddülâta mazhar oluyor. Başka bir âlemin mahsulâtının tezgâhı hükmünde çarkları dönüyor. Elbette o iki unsurun birbirine zıd olan dalları ve neticeleri, ebede gidecek; temerküz edip birbirinden ayrılacak. O vakit, Cennet-Cehennem suretinde tezahür

---sh:»(S:532) ↓ -----

edecektir. Madem âlem-i beka, şu âlem-i fenadan yapılacaktır. Elbette anasır-ı esasiyesi, bekaya ve ebede gidecektir. Evet Cennet-Cehennem, şecere-i hilkatten ebed tarafına uzanıp eğilerek giden dalının iki meyvesidir ve şu silsile-i kâinatın iki neticesidir ve şu seyl-i şuunatın iki mahzenidir ve ebede karşı cereyan eden ve dalgalanan mevcudatın iki havzıdır ve lütuf ve kahrın iki tecelligâhıdır ki; dest-i kudret bir hareket-i şedide ile kâinatı çalkaladığı vakit, o iki havuz münasib maddelerle dolacaktır.

Şu Remizli Nükte'nin sırrı şudur ki:

Hakîm-i Ezelî inayet-i sermediye ve hikmet-i ezeliyenin iktzası ile, şu dünyayı tecrübeye mahal ve imtihana meydan ve esma-i hüsnasına âyine ve kalem-i kader ve kudretine sahife olmak için yaratmış ve tecrübe ve imtihan ise neşvünemaya sebebedir. O neşvünema ise, istidadların inkişafına sebebedir. O inkişaf ise, kabiliyetlerin tezahürüne sebebedir. O kabiliyetlerin tezahürü ise, hakaik-i nisbiyenin zuhuruna sebebedir. Hakaik-i nisbiyenin zuhuru ise, Sâni'-i Zülcelal'in esma-i hüsnasının nukuş-u tecelliyatını göstermesine ve kâinatı mektubat-ı Samedaniye suretine çevirmesine sebebedir. İşte şu sırr-ı imtihan ve sırr-ı teklif ile ki; ervah-ı âliyenin elmas gibi cevherleri, ervah-ı safilenin kömür gibi maddelerinden tasaffi eder, ayrılır.

İşte bu mezkûr sırlar gibi daha bilmediğimiz çok ince, âlî hikmetler için, âlemi bu surette irade ettiğinden şu âlemi tegayyür ve tahavvülünü dahi o hikmetler için irade etti. Tahavvül ve tegayyür için zıdları birbirine hikmetle karıştırdı ve karşı karşıya getirdi. Zararları menfaatlara mezcederek, şerleri hayırlara idhal ederek, çirkinlikleri güzelliklerle cem'ederek, hamur gibi yoğurarak şu kâinatı tebeddül ve tegayyür kanununa ve tahavvül ve tekâmül düsturuna tabi kıldı. Vaktaki meclis-i imtihan kapandı. Tecrübe vakti bitti. Esmâ-i hüsnâ hükmünü icra etti. Kalem-i kader, mektubatını tamamıyla yazdı. Kudret, nukuş-u san'atını tekmil etti. Mevcudat, vezaifini îfa etti. Mahlukat, hizmetlerini bitirdi. Herşey, manasını ifade etti. Dünya, âhret fidanlarını yetiştirdi. Zemin, Sâni'-i Kadîr'in bütün mu'cizat-ı kudretini, umum havarik-ı san'atını teşhir edip gösterdi. Şu âlem-i fena, sermedî manzaraları teşkil eden levhaları zaman şeridine taktı. O Sâni'-i Zülcelal'in hikmet-i sermediyesi ve inayet-i ezeliyesi; o imtihan neticelerini, o tecrübenin neticelerini, o esma-i hüsnanın tecellilerinin hakikatlarını, o kalem-i kader mektubatının hakaikini, o nümune-misal nukuş-u san'atının asıllarını, o vezaif-i mevcudatın faidelerini, gayelerini, o hidemat-ı mahlukatın ücretlerini ve o kelimat-ı kitab-ı kâinatın ifade ettikleri manaların hakikatlarını ve istidad çekirdeklerinin sünbüllenmesini ve bir mahkeme-i

---sh:»(S:533) ↓ -----

kübra açmasını ve dünyadan alınmış misalî manzaraların göstermesini ve esbab-ı zahiriyenin perdesini yırtmasını ve herşey doğrudan doğruya Hâlık-ı Zülcelal'ine teslim etmesi gibi hakikatları iktiza etti ve o mezkûr hakikatları iktiza ettiği için, kâinatı dağdağa-i tegayyür ve fenadan, tahavvül ve zevalden kurtarmak ve ebedîleştirmek için o zıdların tasfiyesini istedi ve tegayyürün esbabını ve ihtilafatın maddelerini tefrik etmek istedi. Elbette kıyameti koparacak ve o neticeler için tasfiye edecek. İşte şu tasfiyenin neticesinde Cehennem ebedî ve dehşetli bir suret alıp, taifeleri **وَأَمْتَارُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمَجْرُمُونَ** tehdidine mazhar

olacak. Cennet ebedî, haşmetli bir suret giyerek ehil ve ashabı **سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ** hitabına mazhar olacak.

Yirmisekizinci Söz'ün Birinci Makamının İkinci Sualinde isbat edildiği gibi; Hakîm-i Ezelî, şu iki hanenin sekenelerine, kudret-i kâmileleriyle ebedî ve sabit bir vücud verir ki; hiç inhilal ve tegayyüre ve ihtiyarlığa ve inkıraza maruz kalmazlar. Çünkü inkıraza sebebiyet veren tegayyürün esbabı bulunmaz.

Dördüncü Mes'ele: Şu mümkün, vaki' olacaktır. Evet dünya, öldükten sonra âhiret olarak diriltilecektir. Dünya harab edildikten sonra, o dünyayı yapan zât, yine daha güzel bir surette onu tamir edecek, âhiretten bir menzil yapacaktır. Şuna delil başta Kur'an-ı Kerim binler berahin-i akliyyeyi tazammun eden umum âyâtıyla ve bütün Kütüb-ü Semaviye bunda müttelik bulunduğu gibi; Zât-ı Zülcelal'in evsaf-ı celaliyesi ve evsaf-ı cemaliyesi ve esma-i hüsnası, bunun vukuuna kat'î surette delalet ederler ve enbiyaya gönderdiği bütün semavî fermanları ile kıyameti ve haşrin icadını va'detmiş. İşte madem va'detmiş, elbette yapacaktır. Onuncu Söz'ün Sekizinci Hakikatına müracaat et. Hem başta Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtu Vesselâm'ın bin mu'cizatının kuvveti ile, bütün enbiya ve mürselînin ve evliya ve sıddıkînin, vukuunda müttelik olup haber verdikleri gibi; şu kâinat bütün âyât-ı tekviniyesiyle, vukuundan haber veriyor.

Elhasıl: Onuncu Söz bütün hakaikıyla, Yirmisekizinci Söz İkinci Makamında Lasiyyemalardaki bütün berahiniyle, gurub etmiş güneşin sabahleyin yeniden tulû' edeceği derecesinde bir kat'iyetle göstermiştir ki: Hayat-ı dünyeviyyenin gurubundan sonra şems-i hakikat, hayat-ı uhreviye suretinde çıkacaktır.

İşte baştan buraya kadar beyanatımız, İsm-i Hakîm'den istimdad ve

---sh:»(S:534) ↓ -----

feyz-i Kur'andan istifade suretinde kalbi kabule, nefsi teslime, akli iknaa ihzar için "Dört Esas" söyledik. Fakat biz neyiz ki, buna dair söz söyleyeceğiz. Asıl şu dünyanın sahibi, şu kâinatın Hâlıkı, şu mevcudatın Mâlîki ne söylüyor; onu dinlemeliyiz. Mülk sahibi söz söylerken başkalarının ne haddi var ki, fuzuliyane karışsın...

İşte o Sâni'-i Hakîm, dünya mescidinde ve arz mektebinde, asırlar arkasında oturan taifelerin umum saflarına hitaben irad ettiği hutbe-i ezeliyesinde, kâinatı zelzeleye veren

اِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ۖ وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا ۖ وَقَالَ
الْإِنْسَانُ مَالَهَا ۖ يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا ۗ بِأَنَّ رَبَّكَ
أَوْحَىٰ لَهَا ۗ يَوْمَئِذٍ يُصْدِرُ النَّاسُ أَشْتَاتًا لِّيُرَوْا أَعْمَالَهُمْ ۗ
فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ۗ
وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ۗ

ve bütün mahlukatı neş'elendiren, şevke getiren

وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ
رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ وَ أُنُوتُوا بِهِ مُتَشَابِهًا
وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

gibi binler fermanları, Mâlik-ül Mülk'ten, Sahib-i Dünya ve Âhiret'ten dinlemeliyiz. "Âmennâ ve Saddaknâ" demeliyiz.

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ
رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا
اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا
مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى سَيِّدِنَا إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ
سَيِّدِنَا إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ
